

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Svccinctam Doctrinarum Asceticarum Svmmam Comprehendens - Quam
ad majorem omnium in Ascési proficere cupientium utilitatem ac
subsídium

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1685

Caput IV. Doctrinæ aliæ Speciales circa Perfectionem ab Ascetis tradi
solitæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48214)

CAPUT IV.

DOCTRINÆ ALIÆ SPECIALES CIRCA
PERFECTIONEM AB ASCETIS
PRÆSCRIBI SOLITÆ.

I. **E**X hætenus dictis facile corollaria quædam deduci possunt, quæ, sicut naturam perfectionis non modicè illustrant, ita meritò per diligentem notanda sunt ab eo, qui perfectam Theologiæ Asceticæ notitiam hautire cupit.

II. Et primò quidem colligitur, gravem esse errorem eorum, qui falsò sibi persuadent, perfectionem in asperitatibus corporis, & aliis similibus exercitiis consistere; nam, ut rectè Abbas Moyles apud Cassianum coll. 5. pronuntiavit, *jejunia, vigilia, meditatio Scripturarum, nuditas ac privatio omnium facultatum non perfectio, sed perfectionis instrumenta sunt, quia non in ipsis consistit discipline finis, sed per illa pervenitur ad finem.* Unde sicut non ille dicitur bonus Artifex, qui bona instrumenta habet, sed qui peritè illis uti novit; ita nec ille perfectus censi debet, qui ejusmodi asperitates velut instrumenta perfectionis suscepit, sed qui easdem ad debitum finem, scilicet caritatem perfectam obtinendam ordinare didicit.

III. Secundò colligitur, etiam eos graviter errare, qui ex illustrationibus aut consolationibus divinis profectum suum in perfectione metiuntur; nam, ut sapienter pius Asceta l. 3. de imit. Christ. c. 7. advertit, *merita (atque adedè & perfectio velut radix & causa meritum) non sunt ex hoc aestimanda, si quis plures visiones aut consolationes habeat, vel si penitus sit in scripturis,*

14 *Cap. IV. Doctrina alia speciales circa perfectionem*
ris, aut in altiori ponatur gradu, sed si verà fuerit humi-
litate fundatus, & divina charitate repletus: si DE-
honorem purè & integrè semper quarat; si seipsum mi-
reputet, & in veritate despiciat, atque ab aliis etiam de-
spici & humiliari magis gaudeat, quàm honorari.

IV. Tertio colligitur, etiam eos necdum per-
fectionem affecutos censerì debere, qui nullius, aut certè
non multarum imperfectionum aut culparum sibi
conscij sunt; nam, ut prudenter S. Gregorius l. 1.
Dial. advertit, plerumque hi, quos jam perfectos homines
estimant, adhuc in oculis summi Opificis aliquid habent
imperfectionis. Sic saepe imperiti homines necdum per-
fectè sculpta sigilla conspiciamus, & jam quasi perfectè
laudamus, quæ tamen adhuc Artifex considerat, & im-
maturat; laudari jam audit, & tamen ea tandem meliorari
non desinit. Cui consentiens D. Augustinus s. 2. in Ps.
93. Cum post pœnitentiam, inquit, aliquis bene vivere
cœperit, habet adhuc, quod cogitat: ne sibi tribuat, quod
bene facit; sed illi gratias agat, cujus gratiâ factum est,
ut bene viveret, quia ille illum vocavit, ille illum illumina-
navit. Ergo iste jam perfectus est? non, adhuc, aliquid
ipsi deest; quid illi deest? ut non superbiat super eos, qui
necdum sic vivunt, quomodo ipse vivit. Unde altissi-
mè menti ac memoriæ inscribenda est, verissima, &
notatu dignissima pij Ascetæ l. 2. c. 11. doctrina: Si
dederit homo omnem substantiam suam, adhuc nihil est.
Et si fecerit pœnitentiam magnam, adhuc exiguum est. &
si apprehenderit omnem scientiam, adhuc longè est: &
si habuerit virtutem magnam, & devotionem nimis ar-
dentem, adhuc multum sibi deest, scilicet unum, quod
summè sibi necessarium est, quid illud? ut omnibus reli-

Etis se relinquat, & à se totaliter exeat, nihilque de privato amore retineat; cumque omnia fecerit, qua facienda noverit, nil se fecisse sentiat.

V. Quando colligitur, sicut, ut modò dictum est, non ita imperfectus censendus est, qui nullas in se, aut certè non multas culpas deprehendit; ita nec illum vicissim statim argui debere perfectionem non assecutum, qui aliquoties se ex fragilitate in peccata venialia labi advertit, sicut enim domus illa mundissima dicitur, quæ quamprimùm aliquis sordidis pedibus ingressus est, statim eluitur, & purgatur; & sicut Dux militaris, si constanter hostem impugnet, & vellicet, egregij Ducis nomen obtinet, licet eum non omnino expugnet, & delet; imò Interdum minùs feliciter pugnet; sic perfectus censeris quis potest, etiamsi interdum in venialia aliquot peccata ex fragilitate labatur. Nam, ut rectè iterum Kempensis Asceta l. 1. c. 3. dixit: *Omnis perfectio in hac vita quandam imperfectionem habet annexam*, & ut S. Hieronymus in epist. ad Celantiam ait, *hac una presentis vite perfectio est, ut te imperfectum agnoscas.*

VI. Quintò colligitur, etiam eos non leviter errare, qui uno quasi impetu & conatu perfectionem assequi cupiunt, & non ordinatè potiùs per gradus ad eandem pervenire conantur, nam ut S. Bernardus l. de S. Andrea sapienter advertit, *nemo repente fit summus, & ascendendo, non volando apprehenditur summitas scala.* Quod confirmans S. Laurentius Justin. in proem. de grad. perfect. *quisquis*, ait, *in Spirituali exercitio cupit perfectionis culmen attingere, juxta Prophetæ admonitionem ascensionis sibi in corde componat gradus, per quos de virtute in virtutem proficiens, ipsum*
 DEVM

DEVM ex parte comprehendere valeat, à quo plenissime comprehensus est. Hinc S. Paulinus Episcopus in ep. ad Sever. Christus, ait, sicut in illo homine, quem gessit, ita in nostris mentibus quosdam gradus corporea aetate exequitur, nascitur, crescit, roboratur, senescit, sed orandus, ne in nobis diu aut jugiter parvulus, aut infirmus aut pauper sit.

VII. Sextò colligitur, non omnes ad perfectionem hanc summam vocatos esse, atque adeò non omnes etiam promiscuè ad eandem exhortandos esse, sed potius saluberrimam doctrinam à S. Gregorio in c. 19. gen. prolatam ob oculos habendam esse, dum ait Mons altitudinem virtutum designat, ad quam Angelus hortatur: qui non viderit, se posse conscendere, melius est, ut in Segor, id est, in parvula civitate remaneat, contentus laicali & communi vita, quam montem virtutis arripiat. Est civitas haec juxta Sc. juxta dicitur, & tamen ad salutem tuta, quia activa vita est nec à mundi curis ex toto discreta, nec à gaudio salutis aeternae aliena.

VIII. Septimò tandem colligitur, eos, qui ad perfectionem haecenus descriptam à DEO vocati sunt, nunquam veram quietem capturos, nisi assequi illam sincerè studeant; nam, ut sapienter Abbas Joannes dixit in sua collatione, miserum est, cujuslibet artis ac studij disciplinam quampiam profiteri, & ad perfectionem ejus minimè pervenire.

